

*Боряна, Самодива, Първитъ* и др. се представиха съ голѣмъ успѣхъ въ Народния театъръ. Той обещаваше да украси нашата литература и съ други ценни произведения, но не му позволяваше здравето, което бѣше отдавна разклатено. Почина далечъ отъ родимата си, въ Швейцария, дето бѣ отишълъ да се лѣкува, на 14 януарий 1916 гд. Неговитѣ останки заедно съ останкитѣ на близкия му приятелъ Пенчо Славейковъ, който сжщо склопи очи въ чужбина, бидоха пренесени въ София и тържествено погребани на 22 юний 1922 год.

П. Ю. Тодоровъ обичаше много България, обичаше нейната очарователна природа, а особено много обичаше българскитѣ народни пѣсни и приказки, съ които бѣше закърменъ отъ ранни детски години. Неговитѣ разкази, отъ които лѣха росенъ дѣхъ на нѣщо родно и мило, много приличатъ на българската народна приказка. Той бѣше единъ отъ най-просвѣтенитѣ българи, познаваше се лично съ мнозина отъ голѣмитѣ европейски писатели и правѣше всичко да ги накара да се сближатъ съ българската литература и да разбератъ, че нашето племе е дало хора съ голѣми дарби. Той често казваше: „Ние, българитѣ, трѣбва да създадемъ нѣщо ново, нѣщо велико, което би накарало свѣта да обърне очи къмъ нашитѣ китни балкани. . .“ Съ такива мечти живѣ той и съ такива хубави желаня склопи очи далечъ отъ роденъ край.

---